

та сприяти більш ґрунтовному засвоєнню теоретичного матеріалу, оптимізації набуття практичних навичок, розвитку в них клінічного мислення [4]. Наш власний досвід показує, що значну роль у формуванні світогляду молодих фахівців навіть у вік інформаційних технологій відіграє активне спілкування з хворими, відвідування та безпосередня робота в умовах стаціонарів, лікувально – діагностичного центру та поліклінік дитячої лікарні. В умовах практичного спілкування з фахівцями лікувально – профілактичних закладів студенти набувають практичних знань, знайомляться з реальними проблемами практичної медицини та шляхами їх вирішення.

Таким чином, акцентування на до дипломному етапі уваги на принципах творчого підходу до вирішення завдань практичної медицини з подальшим закріпленням цих принципів на кафедрах після дипломної освіти є важливим напрямком сучасного педагогічного процесу з метою формування широкого світогляду майбутнього фахівця – професіонала.

Література.

1. Біла книга національної освіти України/ Т.Ф. Алексєєнко, В.М. Аніщенко, Г.О. Балл. За заг.ред.акад. Кремень; НАПН України. – К.: інформаційні системи, 2010. – 342с.
2. Драйвер Гордон, Вос. Джанет. Революція в навчанні./ перекл. з англ. М. Олійник. – Львів. 2005. – 942с.
3. Реан А.А., Бордовская Н.А., Розум С.И. Психология и педагогика. – СПб: Питер, 2002. – 432с.
4. Шкурупій Д.А. Особливості методологічних підходів до викладання реаніматології / Д.А.Шкурупій / Сучасні підходи до викладання теоретичних і клінічних дисциплін в медичному вузі. Матеріали навчально – методичної конф. Полтава, 2005. – С. 256 – 258.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ – ЗАПОРУКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ

В. І. Льченко, К. Ю. Прилуцький, С. М. Таняньська, О. М. Калюжко, М. М. Фастовець
Українська медична стоматологічна академія

Вступ. У перекладі з грецької мови "інновація" означає оновлення, новизна, зміна.

Найпоширенішим є визначення американського вченого К.Роджера, який стверджує, що "новизна – це ідея, що є для конкретної особи новою і немає значення, є ідея об'єктивно новою чи ні, ми визначаємо її в часі, який минув з моменту її відкриття або першого використання".

Головна мета інноваційної освіти – забезпечення і розвиток творчого потенціалу людини, а також її всебічний розвиток.

Перед сучасною вищою освітою поставлено завдання підготовки фахівців на рівні світових вимог. Одним із шляхів вирішення цього завдання є, на нашу думку, впровадження в педагогічний процес вищих навчальних закладів нових, раціональних технологій, форм і методів навчання та виховання.

Основною частиною. Сьогодні викладачі Української медичної стоматологічної академії знаходяться в постійному творчому пошуку, розробці і застосуванні у навчальному процесі нових методів, прийомів, засобів навчання. Ефективно застосовуючи набутий досвід, вони удосконалюють, модернізують, пристосовують уже відоме стандартне до нових умов, нових вимог.

У нашій статті ми зупинимось на такій формі організації навчального процесу, як практичне заняття, що є домінуючою формою у навчально-виховному процесі вищих навчальних закладів.

Успіх практичного заняття великою мірою залежить від викладача, його ролі в формуванні внутрішньої мотивації студентом пізнавального процесу; організації самостійної роботи студентів; вимогливості в процесі обговорення теми; підготовленості до заняття; уміння володіти аудиторією; індивідуального підходу до кожного студента групи.

Вплив на формування внутрішньої мотивації здійснюється опосередковано, через використання форм і методів роботи та організації взаємодії між викладачем і студентами таким чином, що процес формування пізнавального інтересу органічно вплітається в усі види навчальної діяльності й доповнює інші цілі, які ставить перед собою викладач.

Проведення практичних знань за новими технологіями в атмосфері вільного спілкування і творчості дозволить уникати властивих для традиційного навчання психологічних бар'єрів, пов'язаних зі страхом помилитися. Студент при такому підході вчиться слухати, робити власні висновки, вести дискусію, доводити свою точку зору. При цьому викладач повинен реагувати на прояви низької культури студентів, засміченої мови, порушення поведінки, не допускати відповідей по чужому конспекту, використання шпаргалок.

Крім того на практичних заняттях ми широко використовуємо імітаційно-ігровий метод.

Ділові ігри, які розроблені під конкретну ситуацію, вводять студента у сферу практичної діяльності, цим самим дають можливість реально відчувати себе лікарем і оцінити свої знання і можливості. Придбані в процесі гри практичні навички дозволяють молодому спеціалісту уникати помилок вже на початку своєї трудової діяльності.

Ділову гру викладач повинен побудувати і організувати так, щоб студент зрозумів ціль і необхідність своїх дій, проїнятися відповідальністю при прийнятті тих чи інших рішень. Звичайно, такий метод вимагає великих витрат часу для підготовки, але результати того варті.

На сучасному етапі заслуговують на увагу метод ситуаційного навчання. Ситуаційне навчання найближче до ігрових методів: до ділової, рольової, імітаційної гри. Це один з найактивніших методів, який істотно допомагає студентам досягти високого рівня навчальних результатів, таких як критичне мислення, навички вирішення проблем і прийняття зважених рішень. Адаже деякі студенти – це джерело суперечливих аргументів і розходжень у поглядах. В цій ситуації викладач повинен навчити знаходити компроміс і можливість приходити до правильного рішення.

Традиційні методи перевірки й оцінки знань у поєднанні з новими технологіями відкривають перед викладачами широкі можливості. Мета здійснення контролю – виявити якість засвоєння знання та надати цій якості певну оцінку.

Найоптимальнішим є контроль за допомогою тестування.

У зв'язку з цим на практичному занятті розгляд теми починається з 5-10 хвилинного експрес-контролю. З цією метою використовуються блоки тестових питань, а кожне тестове завдання складається з десяти запитань і має одну або декілька правильних відповідей. З використанням тестового методу (друкований або комп'ютерний варіант) також проводиться поетапний та кінцевий контроль знань, засвоєння матеріалу.

Висновки. Жодна інноваційна технологія не є досконалою і наштовхує на нові роздуми та пошуки. Сучасний стан вищої освіти вимагає всіх нових підходів до вирішення проблем формування високопрофесійних фахівців. І вирішення їх залежить від того, наскільки творчою, ініціативною, вдумливою, продуктивною і нестандартною буде взаємодія, співпраця викладача і студента.

Найголовніше завдання викладача – кінцевий результат – підвищення рівня якості знань студентів, розвиток професійних здібностей, підготовка висококваліфікованих майбутніх спеціалістів.

Література:

1. Вороненко Ю.Б. Проблеми охорони здоров'я та обґрунтування перспектив розвитку вищої медичної освіти України // Медична освіта. – 1999 – №1. – С. 6-11.
2. Петренко В.Л. Комплекс нормативних документів для розроблення складових системи стандартів вищої освіти // Інформаційний вісник: Вища освіта. – 2003. – №10. – С. 5-37.
3. Дружинина В.М. Шадриков В.Д. Развитие и динамика способностей. – М.: Наука, 1991. – 181с.
4. Хуторской А.В. Современная дидактика: Ученик для вузов. – Снт: Питер, 2001. – 544с.
5. Самойленко П.И., Сергеев А.В. Тест как инструмент измерения уровня знаний // Специалист. – 1994. – №5-6. – С. 20-23; №8. – С. 22-24

РОЛЬ ВИКЛАДАЧА У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЯКОСТІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ ТА ФОРМУВАННІ СВІТОГЛЯДУ МАЙБУТНІХ СПЕЦІАЛІСТІВ

Ю. М. Казаков, Є. Є Петров, Ю. М. Гольденберг, З. О. Борисова, Н. І. Чекаліна, В. П. Боряк

Вищий державний навчальний заклад України

"Українська медична стоматологічна академія", м. Полтава

Найважливішим завданням сучасної освіти є виховання цілісної творчої особистості, а не просто добре інформованого та практично підготовленого спеціаліста. Цей постулат є особливо актуальним в медицині. Підготовка висококваліфікованого спеціаліста є складним процесом: якість освітньої послуги безпосередньо залежить від професіоналізму викладачів, їхнього професійного відношення до роботи, до предмету, що вони викладають. Саме від них, від їхньої професійної компетентності залежить, насамперед, як будуть виховані та навчені молоді люди, наскільки вони будуть активними і як зможуть застосувати знання, отримані під час навчання. У вищій медичній освіті є особливості, що відрізняють її від будь-якої іншої: великий та все зростаючий обсяг учбового матеріалу, необхідного для засвоєння; важливість реалізації "прихованої навчальної програми"; необхідність формування у студента клінічного і популяційного мислення.